

Toen Asmins moeder de boze stem van haar man hoorde, veranderde ze in een slaapmuis en kroop in een klein hol.

Ondertussen werd het meisje door de klap van de explosie bedolven onder de kussens van de bank. Ze stond op het punt te verdwijnen om de glasstukken te ontwijken, toen de tong van de man zich uitstreckte, zich om haar lichaam wikkelde en haar stevig vastbond. Hij trok haar omhoog en zette haar in het midden van de woonkamer. Terwijl hij sprak, liep het teerzwarte schuim, dat zich op het puntje van zijn linker lip had gevormd, langs zijn kin naar beneden: "De hele buurt heeft het over je. Vergeet de buurt: de hele stam had het over je. Je hebt onze familie onteerd." Hij schuimbekte terwijl hij het zei. Asmin dacht even na over de schoolweg. Omdat ze altijd met haar hoofd voor zich liep zonder om zich heen te kijken, had ze geen idee wie haar in de gaten hield of haar volgde. Vroeger hoorde ze wel dat die punkers haar volgden, maar ze nam hen niet serieus, omdat ze dacht dat ze dezelfde dingen bij andere meisjes deden.

Er kwam zoveel boosheid uit haar vaders mond dat er een inktzwart meer op de grond ontstond. Hoe meer hij sprak, hoe meer hij kwijlde en hoe kleiner de man werd. Terwijl hij samentrok, trok zijn tong zich terug en werd Asmin vrijer. Plotseling hoorde ze een vreemd geluid. Haar vader zakte in elkaar als een ballon die geen lucht meer had. Hij werd kleiner en kleiner en verdween in het zwarte, stinkende meer. Geschrokken sprong Asmin op, greep de tang van de kachel en gooide die in het teerzwarte meer.

De man klampte zich vast aan de tang en trok zichzelf met moeite

overeind. Hij ging op de tang zitten, maar stopte niet met praten. Hoewel zijn stem zwak en afstandelijk klonk, bleef hij praten. “Onze stamoudsten zijn bijeengekomen en hebben een beslissing genomen. Ze hebben iemand gevonden die geschikt voor je is. Jij zult met hem trouwen en onze eer zuiveren!”

Het woord “eer” deed de man goed, en zodra hij dat woord gebruikte, keerde hij terug naar zijn oude ik. “Ga nu, roep je moeder om te komen!” beval hij.

“Gelukkig hebben de stamhoofden mijn eer gered,” zei hij tegen zichzelf. Hij haalde zijn hand uit zijn zak en gooide het woord “eer” de zaal in. Na het erewoord werd op de grond gegooid en nadat het een paar keer als een dubbele steen had gerold, viel het voor Asmins voeten. Het jonge meisje boog haar hoofd. Ze keek vol ongeloof naar het blauwe, kleine woordje. “W-w-wat bedoel je?” stamelde ze.

De man gebaarde “Ga naar het huis van je man en geef hem je eer!” met zijn hand zonder verder iets te zeggen.

De oren van het meisje waren rood en ze was duizelig. Op dat moment veranderde “EER” in een paard en nam het meisje op zijn rug. Hij zwaaide hard met zijn staart en gleed via het openstaande raam naar de hemel.

Het huis was zo stil geworden dat de man weer kwaad werd. “Waar ben je, vrouw? Kom uit je hol!” brulde hij.

“O nee!” zei ze. “Mijn man heeft ontdekt dat ik in dit gat zat. Ik ben geruïneerd.” Bevend van angst kwam de vrouw snel uit het gat en naderde de man met angstige stappen.

Terwijl het jonge meisje op de rug van het paard over een water zo blauw als de hemel gleed, verzamelde ze haar gedachten en laadde die op de rug van het paard.

Het was tijd om haar dromen te verwezenlijken. Ze wikkelde haar toekomstplannen als een lasso om de nek van het paard en ondernam actie om haar doel te bereiken. Het paard rees en viel, dook in de wolken en schoot toen als een scherpe pijl naar voren.

Eindelijk bereikte hij het gebied waar kleine kruimels van huizen stonden. Voor het huis met kapotte deuren, afbrokkelende muren en zonder schoorsteen zaten de bewoners op gammele stoelen aan glazen vol lot te nippen. Eer begon op hen af te dalen, zo laag dat het meisje het leven tussen de handpalmen van haar vrijer vandaan griste en het in haar hartzakje verborg.

Met een schreeuw stormde de man op Asmin af, zwaaide met zijn lange, zwarte baard en sloeg hem om haar pols.

Ze sloeg hem hard op zijn mond met de hak van haar voet. De oude man wankelde en viel op zijn rug. "Ik bepaal hoe ik leef, met wie ik trouw en wanneer ik trouw. Ga iemand van je eigen leeftijd zoeken, oude stok," schreeuwde Asmin. Ze draaide het halster van zijn paard naar de hemel. Het paard hinnikte van de pijn, draaide zich in de gewenste richting en steeg hoger en hoger.

Al snel kwam ze aan bij de poort van een grote stad. De enorme deur met twee vleugels ging als bij toverslag open. "Hier," zei Asmin met een twinkeling in haar ogen, "Ligt mijn toekomst." Ze reed op haar paard naar de toekomst waar ze van droomde.